

13 Δεκεμβρίου 2011

Χρόνια Πολλά από ένα Γερόλυκο...

Θυμάμαι κάποτε που ήμουν Λυκόπουλο και τα πάντα ήταν μαγικά... Πάντα είχαμε την απορία...Μα πότε αυτοί οι γερόλυκοι προλαβαίνουν να μεταμφιέζονται; Μετά είχα την απορία, και αναρωτιόμουν πότε και πως θα γίνω Πρώτος Εξάδας...μέχρι που μία μέρα έγινα!

Οι καιροί πέρασαν και έπρεπε να αφήσω την Αγέλη και να γίνω Πρόσκοπος... οι απορίες μου διακωνίζονταν μιας και αναρωτιόμουν... Ποιοί από εμάς θα γίνουμε Ανιχνευτές; Ποιοί μετά θα γίνουμε Βαθμοφόροι; Ποιός από τους Βαθμοφόρους θα γίνει Αρχηγός Συστήματος...

Μεγάλωσα και πέρασα από όλα αυτά και έτσι σιγά σιγά μου λύθηκαν οι απορίες. Τώρα όμως υπάρχει μία απορία ακόμα μέσα στο κεφάλι μου...η οποία μου λύθηκε τελικά. Αναρωτιόμουν, γιατί τελικά μου αρέσει τόσο πολύ αυτή η ιδέα που λέγεται Πρόσκοπισμός.

Πρόσφατα έπεσε στα χέρια μου ένα άλμπουμ με παλιές φωτογραφίες από το σύστημά μου. Είδα φωτογραφίες μικρών Λυκοπούλων που φορούσαν μπλε πουκάμισα...

-Μπλε πουκάμισα; Αναρωτήθηκα φωναχτά μέσα στον χώρο του αρχηγείου μας.

-Και που να έβλεπες τότε που τα Λυκόπουλά μας, τα Πρώτα Λυκόπουλα της Ελλάδας όταν έδωσαν τη Λυκοπουλική τους υπόσχεση που φορούσαν γκριζα πουκάμισα...

Γυρνάω τρομαγμένος και ψάχνω να δω από που είχε έρθει αυτή η φωνή. Κοιτάζω γύρω γύρω όλο τον χώρο αλλά τρομαγμένος διαπίστωσα πως ήμουν ολομόναχος...

-Εϊ εδώ...Εδώ μέσα κοιτά, στο κάδρο το παλιό..δεξιά από την πόρτα.

Με αγωνία κοιτάζω προς το καθράκι που υπήρχε δεξιά από την πόρτα. Τρία Λυκόπουλα που μόλις είχαν δώσει την υπόσχεσή τους. Η φωτογραφία ασπρόμαυρη και τα γόνατα των Λυκοπούλων, αδύνατα... κοκαλιάρικα θα έλεγα. Σκύβω πάνω από το καθράκι... σαν να άκουσα τραγούδια, σαν να άκουσα φωνές, σαν να άκουσα λαχανιασμένα παιδιά να τρέχουν γεμάτα χαρά φωνάζοντας πάνταααααα... μύρισα το πεύκο, κόλλησα από το ρετινί, ζεστάθηκα στον Αύγουστο, και τουρτούρισα το Δεκέμβρη...

Δεκέμβρης ε;

Δεκέμβρης. Μα ναι...13 Δεκέμβρη σήμερα. Σαν σήμερα Ιδρύθηκε επίσημα ο Κλάδος Λυκοπούλων στην χώρα μας..

Για να δούμε...2011-1931 μας κάνουν...80 χρόνια.

80 χρόνια γεμάτα υποσχέσεις, 80 χρόνια παιχνίδι, 80 χρόνια φαντασίας, τρέλας χαράς και δακρύων...δάκρυα συγκίνησης στο τέλος μιας κατασκήνωσης, δάκρυα, όταν μεγάλωσα...και η τύχη με έφερε εδώ να βοηθάω από το δικό μου μετερίζι τον Κλάδο Λυκοπούλων...όχι να βοηθώ...η λέξη υπηρετώ ταυριάζει καλύτερα.

Όπως υπηρέτησαν τόσοι γερόλυκοι, την ιδέα, το μεγαλείο, την "τρέλα" του Λυκοπουλισμού.

Σήμερα σβήσαμε 80 κεριά.

Πολλές χιλιάδες ανάσες που όλες μαζί φύσηξαν την Μεγάλη μας τεράστια τούρτα.

Χρόνια μας πολλά Λυκόπουλα, μικρά...και μεγάλα. Χρόνια μας Πολλά!

Με αγάπη... Ένας Γερόλυκος...